

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: J. K.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence 41, Podbořany, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky**, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2015, č.j. OAM-162/LE-BE02-BE03-PS-2015, E.č. „X“,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2015, č.j. OAM-162/LE-BE02-BE03-PS-2015, E.č. „X“, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zák. č. 32/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové až do vycestování, maximálně však do 13.2.2016.

Žalobce v podané žalobě namítá porušení § 46a odst. 1 písm. c) azylového zákona ve spojení s § 3 a § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dál jen „správní řád“). Zásadně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek a považuje v tomto ohledu napadené rozhodnutí za nesprávné a neodůvodněné, tedy i nepřezkoumatelné. Žalobce trvá na tom, že žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje úvahy, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů a při výkladu právních předpisů. Dovojuje tuto skutečnost z toho, že v odůvodnění rozhodnutí se neobjevuje pokus žalovaného o vysvětlení, co znamená výraz „veřejný pořádek“, jehož výklad je pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu

klíčový. Trval s poukazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2011, č.j. 3 As 4/2010-151, na tom, že pojem „veřejný pořádek“ je neurčitým právním pojmem, jehož použití není za všech okolností stejné. Rovněž žalobce zdůraznil, že žalovaný dle jeho názoru v žalobou napadeném rozhodnutí neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, kterými se při hodnocení existence veřejného pořádku řídil, a uvedl pouze obecné závěry o existenci nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce trval na tom, že nebyl nikdy odsouzen k žádnému trestu a neporušil žádné právní předpisy České republiky, vyjma pobytových. Uvedl, že mu nebylo nikdy uloženo správní ani trestní vyhoštění. Žalobce trvá na tom, že pouhá okolnost, že se nacházel na území České republiky, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Trval na tom, že k této skutečnosti musejí přistoupit další závažné skutečnosti, které představují intenzivní zásah do veřejného pořádku. Žalobce trvá na tom, že žalovaný nezjistil ve vztahu k existenci nebezpečí pro veřejný pořádek skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť v případě žalobce nejsou z důvodu absence nebezpečí pro veřejný pořádek splněny předpoklady pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Žalobce trvá na tom, že z napadeného rozhodnutí nikterak nevyplývá, jakým způsobem by žalobce podle žalovaného narušoval veřejný pořádek v případě svého propuštění.

Dále žalobce v žalobě uvedl, že podle výroku napadeného rozhodnutí je povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem - Jezové až do vycestování, maximálně však do 13. 2. 2016. Takto formulovaný výrok, včetně jeho odůvodnění však nemůže obstát. Žalovaný nesprávně stanovil délku zajištění na 109 dnů a svůj záměr v tomto ohledu nedostatečně zdůvodnil. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 203/2014-45 doba zajištění začne plynout vždy dnem následujícím po vydání rozhodnutí, nejpozději však šestým dnem po prohlášení o mezinárodní ochraně. Prvním dnem zajištění žalobce na základě § 46a odst. 1 zákona o azylu je den 28.10.2015. Maximální délka zajištění tak podle výroku napadeného rozhodnutí může dosáhnout 109 dnů. Tato doba se velmi blíží maximální době zajištění, a to 120 dnů. Účelem výpočtu lhůty však není stanovení lhůty maximální možné, ale stanovení lhůty přiměřené. Otázka tak není, jak dlouho je možné žalobce v zařízení pro zajištění cizinců držet, ale jak dlouho je nezbytné držet žalobce v zařízení pro zajištění cizinců s ohledem na dosažení stanoveného cíle. Jinými slovy, skutečnost, že řízení o mezinárodní ochraně bude v první instanci trvat přibližně 109 dnů, není relevantním argumentem pro to, že žalobce má být zajištěn právě oněch 109 dnů. Účelem zajištění podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu není provést řízení o mezinárodní ochraně, ale zabránit žalobci ohrožovat veřejný pořádek. Doba stanovená v napadeném rozhodnutí tak není doba, po kterou má řízení o mezinárodní ochraně asi trvat, ale po kterou hrozí, že žalobce bude ohrožovat veřejný pořádek České republiky. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem konkrétně by měl pobyt žalobce na svobodě působit nepříznivě na český veřejný pořádek. Z tohoto důvodu nelze ani posoudit, zda stanovená lhůta 109 dnů je pro dosažení cíle ochrany veřejného pořádku nezbytná, či nikoliv. Jestliže žalovaný předběžně vyhodnotil podanou žádost jako zjevně nedůvodnou, není vůbec jasné, proč se tato úvaha nepromítla i do jím stanovené lhůty pro zajištění. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu lze rozhodnutí o zamítnutí žádosti pro její zjevnou nedůvodnost vydat nejpozději do 30 dnů ode dne zahájení řízení a nikoliv ve standardní lhůtě 90 dnů.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých skutkových podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný popsal skutkový stav, a zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k názoru, že žalobce svým chováním a nerespektováním právního řádu představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, tedy veřejného pořádku. Žalovaný rovněž poukázal na to, že žalobcem podaná žádost o mezinárodní ochranu je z pohledu správního orgánu účelově podána, neboť o mezinárodní ochranu požádal až k okamžiku svého zajištění policií za účelem správního vyhoštění a svého umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný má za prokázané, že propuštění žalobce a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat pokračování v nerespektování právního řádu České republiky. Poukázal na skutečnost, že žalobce si byl vědom svého nelegálního pobytu, ovšem za dobu patnácti let jeho trvání se nepokusil jej zlegalizovat. Ze žalobcova dosavadního chování není dána žádná záruka jeho respektu k právnímu řádu České republiky, neboť vědomě porušuje pravidla daná zákonem o pobytu cizinců. Žalovaný zdůraznil, že institut povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců představuje institut preventivní povahy, kdy jeho aplikace vychází z pravděpodobnostních závěrů o nebezpečí pro veřejný pořádek. Prokázané závadové jednání žalobce v minulosti je dle žalovaného silným argumentem pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Dle žalovaného je nesporné, že je v zájmu České republiky, aby cizinci zdržující se na jejím území respektovali její právní řád a podrobili se režimu zákona o pobytu cizinců, stejně jako režimu jiných zákonů. Pokud tak nečiní, zákony porušují, je dle názoru žalovaného zcela v souladu s principem veřejného pořádku toto protiprávní jednání posoudit jako objektivně zjištěnou skutečnost a zohlednit též v rámci rozhodování o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný má za to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku jsou uvedeny zcela konkrétní specifické okolnosti případu žalobce, které svědčí pro závěr žalovaného, že zajištění po dobu 110 dnů je zcela přiměřené. Kromě toho je patrné, že žalobce v současné době nedisponuje platným cestovním pasem, který tedy bude zapotřebí obstarat, což je v souladu s názorem Krajského soudu v Praze (č.j. 44 A 40/2014-22) důvod, který lze akceptovat při uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců dokonce po maximální dobu.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a podle § 46a odst. 6 zákona o azylu bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrlh ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí ke

kterým je povinen přihlédnout bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce na území České republiky přicestoval v roce 1999 a pobýval zde na základě víza. Od roku 2000, kdy mu skončila platnost posledního víza, zde pobýval nelegálně. Svůj pobyt na území České republiky nijak nezlegalizoval a pobýval zde bez platného víza či povolení k pobytu. V žádosti o udělení azylu žalobce uvedl, že v České republice žije jeho matka s manželem, státním příslušníkem Slovenské republiky, kteří bydlí v Praze – Krči. S matkou se však žalobce stýká velmi málo, zhruba jednou za rok a není na ní nijak závislý. Děti ani manželku nemá. Žalobce uvedl, že si je vědom, že na území České republiky pobývá nelegálně. Uvedl, že prostředky k obživě si opatřuje nárazovou prací bez pracovního povolení. Rovněž uvedl, že nemá zdravotní pojištění. Žalobce v žádosti o azyl uvedl, že na Ukrajině nikoho nemá a neměl by se kam vrátit. Dne 18.10.2015 byl žalobce kontrolován v obci Mšeno – Romanov hlídkou policie. Hlídce předložil neplatný cestovní doklad s propadlým vízem. Dne 18.10.2015 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o vyhoštění a současně bylo rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění s dobou trvání zajištění stanovenou na 60 dnů. Dne 22.10.2015 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně a dne 26.10.2015 s ním bylo zahájeno řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Soud dospěl k závěru, že správní orgán se otázkou toho, zda žalobce může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, zabýval na straně 2 v posledním odstavci a následně na straně 3 žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgán založil svou obavu z ohrožení veřejného pořádku žalobcem na tom, že žalobce pobýval dlouhý čas na území České republiky nelegálně a v současnosti i bez platného cestovního dokladu, prostředky na živobytí si opatroval výkonem práce bez pracovního povolení, nebyl zdravotně pojištěn, neměl stálou adresu trvalého pobytu, neměl k dispozici žádný majetek a jedinou blízkou

osobou na území České republiky byla matka, se kterou se však stýkal velmi málo a nijak na ní nebyl závislý. S ohledem na výše uvedené tedy soud konstatuje, že důvody, pro něž přistoupil žalovaný k omezení osobní svobody žalobce, byly řádně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které lze označit za plně přezkoumatelné.

Soud se dále zabýval tím, zda žalovaným uvedené skutečnosti zakládají důvodnou obavu z ohrožení veřejného pořádku žalobcem tak, že je nutno, aby setrval v zařízení pro zajištění cizinců po celou dobu řízení o mezinárodní ochraně. Obecně lze konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal zejména na nelegální pobyt žalobce na území ČR a nerespektování předpisů o zaměstnávání cizinců a nerespektování povinnosti nemocenského pojištění cizinců s poukazem na skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobce by za účelem zajištění obživy předpisy o zaměstnávání cizinců s vysokou pravděpodobností porušoval i v budoucnu.

Soud je toho názoru, že sama okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak je třeba přihlídnout ke skutečnosti, že žalobce si po dobu svého dlouhého nelegálního pobytu opatroval prostředky na živobytí výkonem práce bez pracovního povolení a nebyl v rozporu s právními předpisy zdravotně pojištěn. Současně neměl stálou adresu trvalého pobytu, neměl k dispozici žádný majetek a nežil s žádným občanem EU ve společné domácnosti. Soud je přesvědčen, že po přistoupení těchto skutečností byl dán dostatek důvodů pro uložení žalobci povinnosti setrvat v ZZC ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Jestliže žalovaný uvedl všechny tyto skutečnosti v rámci rekapitulace zjištěného skutkového stavu, je zřejmé, že je všechny vzal při svém rozhodování v úvahu a pro svůj závěr tedy dostatečným způsobem zjistil potřebné individuální okolnosti života žalobce, kterými – jak plyne z judikatury NSS – se správní orgán, který rozhoduje o povinnosti setrvat v ZZC, musí zabývat.

Soud konstatuje, že jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku. Při hodnocení toho, zda je zde dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku soud vychází z předchozího jednání cizince. Žalobce nejenže opakovaně, po dlouhou dobu zcela záměrně ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území České republiky, neboť pobýval na jejím území nelegálně, ale žalobce porušoval i další normy tuzemského práva, když opakovaně vykonával práci bez pracovního povolení a nebyl zdravotně pojištěn po celou dobu pobytu na území České republiky. Z jednání žalobce vyplývá dlouhodobá neochota respektovat základní pravidla chování na území České republiky. Žalobce sám uvádí, že nemá žádný majetek ani příjem

a při jeho propuštění je zcela na místě se domnívat, že opět bude hledat příjem v nelegálním výkonu práce. Žalobce se v minulosti (na svobodě) dobrovolně nepodrobil pravidlům veřejného pořádku v ČR. Soud tedy konstatuje, že žalobce je objektivně nebezpečím pro veřejný pořádek, neboť hrozí, že ho bude i nadále porušovat. Za této situace je dle soudu jeho setrvání v zařízení pro zajištění cizinců jediným účinným prostředkem, jak mu v takovém jednání do budoucna zabránit. S ohledem na shora uvedené lze uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům.

Žalobce dále namítal protiprávnost výroku o nutnosti zůstat v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však do 13.2.2016.

K odůvodnění trvání doby zajištění žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že *„vzhledem ke skutečnosti, že v případě jmenovaného lze předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve standardní 90ti denní lhůtě, a že případná podaná žaloba proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany má téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit tuto lhůtu o dalších 15 dní na podání případné žaloby. Společně s 5denní průměrnou lhůtou na doručování dokumentů v rámci soudního řízení pak činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 110 dnů. Při dodatečném zjištění skutečností, majících vliv na průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, včetně typu konečného rozhodnutí, přistoupí správní orgán k rozhodnutí o prodloužení stanovené doby zajištění, samozřejmě maximálně na zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů.“*

Soud konstatuje, že uvedené odůvodnění stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců je dostatečné, neboť žalovaný počítá se standardní zákonnou lhůtou k provedení řízení (viz § 27 odst. 1 zákona o azylu), stejně jako s dalšími navazujícími úkony. Z rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců provedl konkrétní a dostatečnou úvahu o pravděpodobné délce trvání řízení. Nelze dopředu předjímat, jak skončí řízení o udělení mezinárodní ochrany, např., že žádost bude zamítnuta pro zjevnou nedůvodnost dle § 16 zákona o azylu, a proto bude řízení trvat pouze zkrácenou třicetidenní lhůtu. Je však zřejmé, že bude-li tomu tak, omezení osobní svobody žalobce bude kratší, avšak v tuto chvíli nelze zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost předjímat.

Výše uvedené závěry jsou v souladu i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který se problematikou délky doby, po kterou je uloženo cizinci setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, zabýval ve svém rozhodnutí ze dne 21.5.2014, č.j. 6 Azs 33/2014-45, které se dokonce týkalo případu, kdy byl cizinec zajištěn na maximální dobu 120 dnů.

Ve výše citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je uvedeno: *„V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem těmto uvedeným okolnostem (včetně absence platných dokladů, jež je třeba nejprve obstarat) dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximální možné zákonné délce. Stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozsudku (arg. „vzhledem k výše uvedenému“). Nejvyšší správní soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka*

povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (srov. rozsudek ESLP ze dne 27. listopadu 2008 Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07, bod 68; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29. ledna 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79).“

Dle soudu výše uvedené závěry lze plně aplikovat i na předmětný případ, zvláště s ohledem na skutečnost, že v daném případě nebyla uložena žalobci povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po zákonem maximálně umožněnou dobu, ale byla tato doba stanovena kratší.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současné podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 26. listopadu 2015

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová